

ΙΑΝ ΡΙΝΤ

ΣΚΕΦΤΟΜΑΙ ΝΑ ΒΑΛΩ ΕΝΑ ΤΕΛΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

«Η αριστοτεχνική αφήγηση του Ριντ χτίζει με στρώματα ψυχολογικής αγωνίας ένα τείχος τόσο αδιαπέραστο, ώστε είναι αδύνατον να δραπετεύσεις».

Kirkus Reviews

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΛΟΚΥΡΗΣ

IAN PINT

σκέφτομαι να βάλω
ένα τέλος

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΛΟΚΥΡΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 485

Ίαν Ριντ, *Σκέφτομαι να βάλω ένα τέλος*

Iain Reid, *I'm thinking of ending things*

Μετάφραση: Αντώνης Καλοκύρης

Διορθώσεις: Χρίστος Κυθρεώτης

Σελιδοποίηση: Σπυριδούλα Βονίτση

Φωτογραφία εξωφύλλου: © Ruben Earth / EyeEm / Getty Images / Ideal Image
Copyright© Iain Reid, 2016

By arrangement with Transatlantic Literary Agency Inc.

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε.

(Εκδόσεις Πατάκη), 2018

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις

Simon & Schuster Canada, Τορόντο, 2016

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Ιούνιος 2020

ΚΕΤ Γ'235 ΚΕΠ 354/20

ISBN 978-960-16-8756-8

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ.

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 5700 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στον Ντον Ριντ

ΣΚΕΦΤΟΜΑΙ ΝΑ ΒΑΛΩ ΕΝΑ ΤΕΛΟΣ.

Από τη στιγμή που θα εμφανιστεί αυτή η σκέψη, παραμένει. Κολλάει. Αντέχει στον χρόνο. Κυριαρχεί. Ως προς αυτό, δεν μπορώ να κάνω και πολλά. Πιστέψτε με. Δε φεύγει. Είναι εκεί, άσχετα αν μ' αρέσει ή όχι. Είναι εκεί όταν τρώω. Όταν ξαπλώνω στο κρεβάτι. Είναι εκεί όταν κοιμάμαι. Εκεί κι όταν ξυπνάω. Είναι εκεί διαρκώς. Διαρκώς.

Δεν το σκεφτόμουν καιρό. Η σκέψη είναι πρόσφατη. Ταυτόχρονα, μοιάζει παλιά. Πότε ξεκίνησε; Κι αν η σκέψη δε δημιουργήθηκε από μένα αλλά τοποθετήθηκε στο μυαλό μου, ολοκληρωμένη εξαρχής; Μια άρρητη σκέψη στερείται πρωτοτυπίας; Ίσως και να το ήξερα απ' την αρχή. Ίσως το τέλος αυτό να ήταν αναπόφευκτο.

Ο Τζέικ είπε κάποτε: «Μερικές φορές μια σκέψη είναι πιο κοντά στην αλήθεια, στην πραγματικότητα, από μια πράξη. Μπορείς να πεις ό,τι θες, να κάνεις ό,τι θες, αλλά δεν μπορείς να πλαστογραφήσεις μια σκέψη».

Δεν μπορείς να πλαστογραφήσεις μια σκέψη. Και αυτό ακριβώς σκέφτομαι.

Με ανησυχεί. Ειλικρινά. Ίσως έπρεπε να περιμένω ότι έτσι θα τελείωνε η ιστορία μας. Ίσως το τέλος να ήταν προδιαγεγραμμένο από την αρχή.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΩΣ ΕΠΙ ΤΟ ΠΛΕΙΣΤΟΝ ΑΔΕΙΟΣ. Σε αυτή την περιοχή όλα είναι ήσυχα. Κενά. Περισσότερο από το αναμενόμενο. Υπάρχουν ένα σωρό πράγματα να δεις, όχι όμως και τόσοι άνθρωποι, όχι τόσα κτίρια ή σπίτια. Ουρανός. Δέντρα. Χωράφια. Φράχτες. Ο δρόμος με τα χαλίκια εκατέρωθεν.

«Θες να σταματήσουμε για καφέ;»

«Εντάξει είμαι» λέω.

«Τελευταία ευκαιρία. Από δω και πέρα έχει μόνο αγροκτήματα».

Είναι η πρώτη μου επίσκεψη στους γονείς του Τζέικ. Δηλαδή θα είναι, όταν φτάσουμε. Ο Τζέικ. Η σχέση μου. Δεν είμαστε μαζί πολύ καιρό. Είναι το πρώτο ταξίδι που κάνουμε, το πρώτο μεγάλο ταξίδι με αυτοκίνητο, οπότε είναι περίεργο που νιώθω νοσταλγικά – για τη σχέση μας, για κείνον, για μας. Κανονικά έπρεπε να είμαι ενθουσιασμένη, να ανυπομονώ για το πρώτο από τα πολλά ταξίδια. Αλλά δεν είμαι. Καθόλου.

«Δε θέλω να πιω καφέ ή να τσιμπολογήσω κάτι» λέω ξανά. «Προτιμώ να κρατήσω την όρεξή μου για το βραδινό».

«Απόψε δε νομίζω ότι θα φάμε κανονικά. Η μαμά είναι κουρασμένη».

«Πάντως, δεν πιστεύω να την πειράζει, έτσι; Που έρχομαι;»

«Όχι, θα χαρεί. Χαίρεται. Οι δικοί μου θέλουν να σε γνωρίσουν».

«Μόνο αχυρώνες έχει εδώ γύρω. Σοβαρά».

Χρόνια είχα να δω τόσο πολλούς. Ίσως είναι η πρώτη φορά που βλέπω τόσους. Όλοι μοιάζουν μεταξύ τους. Μερικές αγελάδες, κάποια άλογα. Πρόβατα. Χωράφια. Και αχυρώνες. Ο ουρανός δείχνει τόσο μεγάλος.

«Δεν υπάρχει φωτισμός σ' αυτούς τους δρόμους».

«Δεν υπάρχει αρκετή κίνηση για να δικαιολογείται ο φωτισμός» λέει. «Αποκλείεται να μην το πρόσεξες».

«Πρέπει να είναι πολύ σκοτεινά το βράδυ».

«Είναι».

ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΙ ΣΑΝ ΝΑ ΞΕΡΩ ΤΟΝ ΤΖΕΪΚ εδώ και πολύ καιρό. Πόσο διάστημα έχει μεσολαβήσει... ένας μήνας; Έξι βδομάδες, εφτά; Θα 'πρεπε να ξέρω ακριβώς. Ας πούμε εφτά βδομάδες. Υπάρχει πραγματική χημεία μεταξύ μας, μια σπάνια και έντονη έλξη. Πρώτη φορά βιώνω κάτι τέτοιο.

Γυρίζω στο κάθισμά μου προς τον Τζέικ, πιάνω το αριστερό μου πόδι και το μαζεύω κάτω από το σώμα μου σαν μαξιλάρι. «Λοιπόν, πόσα τους έχεις πει για μένα;»

«Στους γονείς μου; Αρκετά» λέει. Μου ρίχνει μια φευγαλέα ματιά. Μ' αρέσει αυτή η ματιά. Χαμογελάω. Με ελκύει πολύ.

«Τι τους είπες;»

«Ότι γνώρισα μια όμορφη κοπέλα, που πίνει πολύ τζιν».

«Οι γονείς μου δεν ξέρουν για σένα» λέω.

Νομίζει ότι αστειεύομαι. Κι όμως. Δεν έχουν ιδέα για εκείνον. Δεν τους έχω πει για τον Τζέικ, ούτε καν ότι γνώρισα κάποιον. Τίποτα. Σκεφτόμουν διαρκώς ότι ίσως έπρεπε να πω κάτι. Είχα πολλές ευκαιρίες. Απλά δεν ένιωσα ποτέ αρκετά σίγουρη ώστε να το πω.

Ο Τζέικ δείχνει έτοιμος να πει κάτι, όμως αλλάζει γνώμη. Απλώνει το χέρι και δυναμώνει την ένταση στο ραδιόφωνο. Ελάχιστα. Η μόνη μουσική που βρήκαμε αφού ψάξαμε αρκετές φορές τις συχνότητες ήταν από έναν σταθμό κάντρι. Με παλιά τραγούδια. Κουνάει ρυθμικά το κεφάλι και σιγοτραγουδά τη μελωδία.

«Πρώτη φορά σ' ακούω να σιγοτραγουδάς» λέω.
«Το κάνεις πολύ καλά».

Νομίζω ότι οι γονείς μου δε θα μάθουν ποτέ για τον Τζέικ, όχι πια, ούτε καν εκ των υστέρων. Καθώς διασχίζουμε με το αυτοκίνητο τον ερημικό επαρχιακό δρόμο προς το αγρόκτημα των δικών του, η σκέψη αυτή μου προκαλεί θλίψη. Αισθάνομαι εγωίστρια, εγωκεντρική. Έπρεπε να πω στον Τζέικ τι σκέφτομαι. Απλά είναι πολύ δύσκολο να μιλήσω γι' αυτό. Απ' τη στιγμή που θα αναφέρω τις αμφιβολίες μου, δεν υπάρχει επιστροφή.

Λίγο πολύ το έχω αποφασίσει. Είμαι σχεδόν σίγουρη ότι θα βάλω ένα τέλος. Κι αυτό με απαλλάσσει από την πίεση της γνωριμίας με τους γονείς του. Είμαι περιεργή να δω τι άνθρωποι είναι, ωστόσο τώρα πια νιώθω και τύψεις. Εκείνος σίγουρα σκέφτεται ότι η επίσκεψή μου

στο αγρόκτημα των γονιών του αποτελεί σημάδι δέσμευσης, ότι η σχέση εξελίσσεται.

Κάθεται εδώ, δίπλα μου. Τι σκέφτεται; Δεν ξέρει το παραμικρό. Δε θα 'ναι εύκολο. Δε θέλω να τον πληγώσω.

«Πού το ξέρεις αυτό το τραγούδι; Δεν το ξανακούσαμε; Δύο φορές;»

«Θεωρείται από τα κλασικά τραγούδια κάντρι και μεγάλωσα σε αγρόκτημα. Είναι απολύτως φυσιολογικό να το ξέρω».

Δεν επιβεβαιώνει ότι το 'χουμε ακούσει ήδη άλλες δύο φορές. Ποιος ραδιοφωνικός σταθμός παίζει ξανά το ίδιο τραγούδι μέσα σε μία ώρα; Τώρα πια δεν ακούω συχνά ραδιόφωνο· ίσως να συνηθίζεται. Ίσως είναι φυσιολογικό. Δεν ξέρω. Ίσως όλα αυτά τα παλιά τραγούδια κάντρι να μου φαίνονται ίδια.

ΓΙΑΤΙ ΔΕ ΘΥΜΑΜΑΙ ΤΟ ΠΑΡΑΜΙΚΡΟ για το τελευταίο ταξίδι που έκανα με αυτοκίνητο; Δε θυμάμαι καν πότε έγινε. Κοιτάζω από το παράθυρο, χωρίς να προσέχω τι βλέπω. Απλώς σκοτώνω την ώρα μου, όπως συμβαίνει όταν είσαι σ' ένα αυτοκίνητο. Τα πάντα περνούν πολύ πιο γρήγορα από μπροστά σου όταν βρίσκεσαι στο αυτοκίνητο.

Μόνο που είναι κρίμα. Ο Τζέικ μού έχει πει ένα σωρό πράγματα για το τοπίο εδώ πέρα. Το λατρεύει. Λέει ότι του λείπει όταν δε βρίσκεται εδώ. Ειδικά τα χωράφια και ο ουρανός, όπως λέει. Είμαι σίγουρη ότι είναι όμορφο, γαλήνιο. Ωστόσο, δύσκολα το καταλαβαίνεις αυτό μέσα από το κινούμενο αυτοκίνητο. Προσπαθώ να

απορροφήσω όσο το δυνατόν περισσότερες λεπτομέρειες.

Περνάμε μπροστά από ένα εγκαταλειμμένο κτήμα, όπου έχουν απομείνει μόνο τα θεμέλια μιας αγροικίας. Ο Τζέικ λέει ότι καταστράφηκε από φωτιά πριν από περίπου δέκα χρόνια. Πίσω από το σπίτι υπάρχει ένας ετοιμόρροπος αχυρώνας, ενώ στην μπροστινή αυλή βρίσκονται δυο κούνιες. Όμως οι κούνιες δείχνουν καινούριες. Δεν είναι παλιές και σκουριασμένες, ούτε ταλαιπωρημένες απ' τον καιρό.

«Πώς και υπάρχουν καινούριες κούνιες;» ρωτάω.

«Πού;»

«Στο καμένο αγρόκτημα. Αφού δε μένει κανείς εκεί».

«Πες μου αν κρυώνεις. Κρυώνεις;»

«Μια χαρά είμαι» λέω.

Το τζάμι στο παράθυρο είναι δροσερό. Ακουμπάω το κεφάλι μου. Νιώθω τις δονήσεις του κινητήρα μέσα από το τζάμι, όπως και κάθε αναπήδηση στον δρόμο. Ένα ήπιο εγκεφαλικό μασάζ. Υπνωτικό.

Δεν του λέω ότι προσπαθώ να μη σκέφτομαι τον Άγνωστο που μου τηλεφωνεί. Δε θέλω να σκεφτώ τον Άγνωστο ή το μήνυμά του. Όχι απόψε. Επίσης δε θέλω να πω στον Τζέικ ότι αποφεύγω να κοιτάξω την αντανάκλασή μου στο τζάμι. Σήμερα δε θέλω να έχω καμία σχέση με καθρέφτες. Όπως ακριβώς και τη μέρα που γνωριστήκαμε με τον Τζέικ. Κρατώ κρυφές αυτές τις σκέψεις.

Βραδιά κουίζ στην παμπ της πανεπιστημιούπολης. Η βραδιά που γνωριστήκαμε. Δεν πηγαίνω συχνά στην παμπ της πανεπιστημιούπολης. Δεν είμαι φοιτήτρια.

Όχι πια. Σ' εκείνο το μέρος αισθάνομαι γριά. Δεν έχω δοκιμάσει ποτέ το φαγητό της παμπ. Η βαρελίσια μπίρα έχει χωμάτινη γεύση.

Δεν περίμενα να γνωρίσω κάποιον εκείνο το βράδυ. Καθόμουν με μια φίλη μου. Πάντως, δε μας ενδιέφερε ιδιαίτερα το παιχνίδι. Μοιραζόμασταν μια κανάτα μπίρα και κουβεντιάσαμε.

Νομίζω ότι η φίλη μου ήθελε να συναντηθούμε στην παμπ της πανεπιστημιούπολης επειδή πίστευε ότι θα γνώριζα κάποιον εκεί. Δεν το είπε, αλλά πιστεύω ότι το σκεφτόταν. Ο Τζέικ με τους φίλους του κάθονταν στο διπλανό τραπέζι.

Δε μ' ενδιαφέρουν τα κοιζ. Όχι πως δεν είναι διασκεδαστικά. Απλώς δεν είναι του γούστου μου. Θα προτιμούσα να πήγαινα κάπου με λιγότερη φασαρία ή να έμενα σπίτι. Στο σπίτι, η μπίρα δεν έχει ποτέ χωμάτινη γεύση.

Η ομάδα του Τζέικ ονομαζόταν «Τα φρύδια του Μπρέζνιεφ». «Ποιος είναι ο Μπρέζνιεφ;» τον ρώτησα. Είχε φασαρία και σχεδόν φωνάζαμε για να ακουστούμε δυνατώτερα απ' τη μουσική. Είχαμε πιάσει την κουβέντα πριν από δυο τρία λεπτά.

«Ένας Σοβιετικός μηχανικός, που ασχολιόταν με τα μέταλλα. Την Εποχή της Στασιμότητας. Είχε δυο τερατώδεις κάμπιες για φρύδια».

Αυτό ακριβώς εννοώ. Το όνομα της ομάδας του Τζέικ. Υποτίθεται ότι ήταν αστείο αλλά και αρκετά αινιγματικό, φανερώνοντας μια ιδιαίτερη γνώση για το σοβιετικό Κομμουνιστικό Κόμμα. Δεν ξέρω γιατί, αλλά αυτά τα πράγματα μου δίνουν στα νεύρα.

Έτσι είναι τα ονόματα των ομάδων. Εκτός κι αν αποτελούν ξεκάθαρα σεξουαλικά υπονοούμενα. Το όνομα μιας άλλης ομάδας ήταν «Ο καναπές μου γίνεται διπλός, το ίδιο κι εγώ!».

Είπα στον Τζέικ ότι δε μου αρέσουν ιδιαίτερα τα κουίζ, ειδικά σ' ένα τέτοιο μέρος. Εκείνος είπε: «Μερικές φορές είναι πολύ εξεζητημένα. Ένα παράξενο μείγμα ανταγωνισμού μασκαρεμένου σε απάθεια».

Εμφανισιακά ο Τζέικ δεν είναι εντυπωσιακός, σε καμία περίπτωση. Η ομορφιά του οφείλεται κυρίως στη διαφορετικότητά του. Δεν ήταν ο πρώτος άντρας που πρόσεξα εκείνο το βράδυ. Ήταν όμως ο πιο ενδιαφέρον. Σπάνια έλκομαι από την αφεγάδιαστη ομορφιά. Έδειχνε κάπως αποκομμένος από τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας, σαν να τον είχαν σύρει μαζί τους, σαν να βασιζόνταν στις απαντήσεις του. Ένωσα αμέσως να με γοητεύει.

Ο Τζέικ είναι ψηλός, καμπούρης και ανομοιόμορφος, με γωνιώδη ζυγωματικά. Ελαφρώς λιπόσαρκα. Μου άρεσαν εκείνα τα κοκαλιάρικα ζυγωματικά μόλις τα είδα. Τα σκούρα, γεμάτα χείλη του αντισταθμίζουν την υποσιτισμένη όψη του. Παχιά, σαρκώδη και στιλπνά, ειδικά το κάτω. Τα μαλλιά του ήταν κοντά και αχτένιστα, ίσως λίγο πιο μακριά απ' τη μία πλευρά, με διαφορετική υφή, λες και είχε άλλο χτένισμα σε κάθε πλευρά. Τα μαλλιά του δεν ήταν βρόμικα, ούτε πρόσφατα λουσμένα.

Ήταν φρεσκοξυρισμένος και φορούσε γυαλιά με λεπτό ασημένιο σκελετό, ενώ έπαιζε αφηρημένα με τον δεξιό βραχίονά τους. Μερικές φορές τα έσπρωχνε με

τον αντίχειρα στη γέφυρα της μύτης. Παρατήρησα ότι είχε την εξής νευρική συνήθεια: όταν συγκεντρωνόταν σε κάτι, μύριζε την ανάστροφη της παλάμης του, ή τουλάχιστον την έφερνε κοντά στη μύτη του. Εξακολουθεί να το κάνει συχνά. Αν θυμάμαι καλά, φορούσε ένα απλό μπλουζάκι, γκρι ή ανοιχτό μπλε, και τζιν παντελόνι. Το μπλουζάκι έδειχνε να έχει πλυθεί εκατοντάδες φορές. Βλεφάριζε πολύ. Κατάλαβα ότι ήταν ντροπαλός. Θα μπορούσαμε να καθόμαστε εκεί όλο το βράδυ, δίπλα δίπλα, χωρίς να μου πει λέξη. Μου χαμογέλασε μία φορά, κι αυτό ήταν όλο. Αν περίμενα από κείνον, δε θα γνωριζόμασταν ποτέ.

Κατάλαβα ότι δε θα έλεγε κουβέντα, οπότε μίλησα πρώτη.

«Τα πάτε πολύ καλά». Ήταν το πρώτο πράγμα που είπα στον Τζέικ.

Σήκωσε το ποτήρι της μπίρας του. «Διαθέτουμε τις κατάλληλες ενισχύσεις».

Αυτό ήταν. Ο πάγος έσπασε. Μιλήσαμε λίγο ακόμα. Κι έπειτα, πολύ χαλαρά, είπε «είμαι αινιγματολύτης».

Είπα κάτι αόριστο, όπως «χα» ή «ναι». Δεν ήξερα τη λέξη.

Ο Τζέικ είπε ότι ήθελε η ομάδα του να ονομαστεί «Ipseity».* Άλλη μια λέξη που μου ήταν άγνωστη. Και αρχικά σκέφτηκα να προσποιηθώ. Ήδη καταλάβαινα, παρά την επιφυλακτικότητα και τη συστολή του, ότι ήταν ασυνήθιστα έξυπνος. Σε καμία περίπτωση δεν το έκανε επιθετικά. Δεν προσπαθούσε να μου την πέσει.

* Ιδιοσυστασία. (Σ.τ.Μ.)

Δε χρησιμοποιούσε γλυκερά κλισέ. Απλώς χαιρόταν την κουβέντα. Ένωσα ότι δεν πρέπει να είχε μεγάλη επιτυχία στις γυναίκες.

«Δε νομίζω ότι ξέρω τη λέξη» είπα. «Η την προηγούμενη». Αποφάσισα ότι, όπως οι περισσότεροι άντρες, μάλλον θα χαιρόταν να μου εξηγήσει. Θα χαιρόταν περισσότερο παρά αν σκεφτόταν ότι τις ήξερα ήδη τις λέξεις και είχα αντίστοιχα πλούσιο λεξιλόγιο.

«Ουσιαστικά, η λέξη *ipseity* σημαίνει προσωπικός χαρακτήρας ή ατομικότητα. Από το λατινικό *ipse*, που σημαίνει “εαυτός”».

Ξέρω ότι αυτό το ύφος ακούγεται σχολαστικό και αποτρεπτικό, σαν διάλεξη, αλλά, πιστέψτε με, δεν ήταν. Σε καμία περίπτωση. Όχι στην περίπτωση του Τζέικ. Διέθετε μια πραότητα, μια ελκυστική, φυσική ταπεινότητα.

«Σκέφτηκα ότι θα ήταν καλό όνομα για την ομάδα μας, λαμβανομένου υπόψη ότι είμαστε πολλοί αλλά δε μοιάζουμε με καμία άλλη ομάδα. Και, επειδή παίζουμε σαν ομάδα, δημιουργεί την εντύπωση του ενιαίου. Με συγχωρείς, δεν ξέρω αν βγάζει νόημα και σίγουρα είναι βαρετό».

Γελάσαμε και οι δύο και ήταν κάπως σαν να ήμασταν μόνοι μας, εκεί, στην παμπ. Ήπια λίγη μπίρα. Ο Τζέικ ήταν αστείος. Έστω, είχε αίσθηση του χιούμορ. Και πάλι όμως, δεν πίστευα ότι ήταν τόσο αστείος όσο εγώ. Οι περισσότεροι άντρες που γνωρίζω δεν είναι.

Αργότερα είπε: «Οι άνθρωποι δεν είναι πολύ αστείοι. Όχι πραγματικά. Το αστείο σπανίζει». Το είπε λες και ήξερε ακριβώς τι σκεφτόμουν νωρίτερα.

«Δεν ξέρω αν ισχύει» είπα. Μου άρεσε που άκουσα μια τόσο απόλυτη δήλωση για τους «ανθρώπους». Υπήρχε μια ισχυρή αυτοπεποίθηση, που κόχλαζε ακριβώς κάτω από την επιφάνεια της συστολής του.

Όταν κατάλαβα ότι ο Τζέικ και οι συμπαίχτες του ετοιμάζονταν να φύγουν, σκέφτηκα να του ζητήσω το τηλέφωνό του ή να του δώσω το δικό μου. Το ήθελα όσο τίποτα, αλλά δεν μπορούσα να προχωρήσω. Δεν ήθελα να νιώσει υποχρεωμένος να μου τηλεφωνήσει. Βέβαια, ήθελα να το κάνει. Ειλικρινά. Ωστόσο, βολεύτηκα με την πιθανότητα να τον ξαναδώ κάπου τυχαία. Βρισκόμασταν σε φοιτητούπολη, όχι σε καμιά μεγάλη πόλη. Κάπου θα τον πετύχαινα. Όπως αποδείχτηκε, δε χρειαζόταν να βασιστώ στην τύχη.

Μάλλον έχωσε το σημείωμα στην τσάντα μου όταν με καληνύχτισε. Το βρήκα αφού γύρισα στο σπίτι:

Αν είχα το τηλέφωνό σου, θα μπορούσαμε να μιλήσουμε και θα σου έλεγα κάτι αστείο.

Είχε γράψει τον αριθμό του στο κάτω μέρος του χαρτιού.

Πριν πέσω για ύπνο, έψαξα τη λέξη *αινιγματολότης*. Γέλασα και τον πίστεψα.

- Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω. Πώς είναι δυνατόν να συνέβη κάτι τέτοιο;
- Όλοι είμαστε σοκαρισμένοι.
- Πρώτη φορά συμβαίνει κάτι τόσο φριχτό εδώ πέρα.
- Ναι, έτσι είναι.
- Τόσα χρόνια που εργάζομαι εδώ.
- Έτσι νομίζω.
- Χθες βράδυ δεν κοιμήθηκα. Μάτι δεν έκλεισα.
- Κι εγώ. Δεν μπορούσα να ηρεμήσω. Μετά βίας έφαγα μια μπουκιά. Έπρεπε να 'βλεπες τη γυναίκα μου όταν της το είπα. Νόμιζα ότι θα κάνει εμετό.
- Πώς μπόρεσε να το κάνει, να φτάσει μέχρι τέλους; Δεν κάνεις κάτι τέτοιο παρορμητικά. Δε γίνεται.
- Πάντως, είναι τρομακτικό. Τρομακτικό, πραγματικά σε ταράζει.
- Τον ήξερες; Είχατε στενές σχέσεις ή...;
- Όχι, όχι. Δεν είχαμε στενές σχέσεις. Νομίζω ότι δεν είχε στενές σχέσεις με κανέναν. Ήταν μοναχικός τύπος. Από τη φύση του. Δεν ανοιγόταν. Ήταν απόμακρος. Κάποιοι τον ήξεραν κάπως καλύτερα. Αλλά... ξέρεις.
- Είναι τρελό. Μοιάζει εντελώς εξωπραγματικό.
- Είναι ένα από εκείνα τα φριχτά πράγματα, δυστυχώς όμως είναι αλήθεια.

«ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ;»
«Όχι κι άσχημοι» λέει. «Γλιστράνε λιγάκι».
«Χαίρομαι που δε χιονίζει».
«Αν είμαστε τυχεροί, δε θ' αρχίσει».
«Πάντως, δείχνει να έχει πολύ κρύο».

Ατομικά, και οι δύο είμαστε μάλλον συνηθισμένοι. Αξίζει ν' αναφερθεί. Ο συνδυασμός των χαρακτηριστικών μας, του ισχνού ύψους του Τζέικ με το δικό μου πολύ μικρό ανάστημα, δε βγάζει νόημα. Όταν είμαι μόνη στο πλήθος, νιώθω συμπυκνωμένη, αγνοημένη. Παρά το ύψος του, ο Τζέικ χάνεται επίσης στο πλήθος. Όμως, όταν είμαστε μαζί, προσέχω ότι ο κόσμος μάς κοιτάζει. Όχι εκείνον ή εμένα· εμάς. Ατομικά, χάνομαι στο πλήθος. Το ίδιο κι εκείνος. Σαν ζευγάρι, ξεχωρίζουμε.

Μέσα σε έξι μέρες από τη γνωριμία μας στην παμπ βρεθήκαμε για φαγητό τρεις φορές, κάναμε δύο βόλτες, πήγαμε για καφέ και είδαμε μια ταινία. Μιλούσαμε διαρκώς. Είχαμε έρθει κοντά σωματικά. Ο Τζέικ μού είπε δύο φορές αφότου με είδε γυμνή ότι του θύμιζα – υπογραμμίζοντας ότι το εννοούσε θετικά– την Ούμα Θέρμαν στα νιάτα της, μια «συμπιεσμένη» Ούμα Θέρμαν. Με αποκάλεσε «συμπιεσμένη». Αυτή τη λέξη χρησιμοποίησε. Εκείνος την είπε.

Ποτέ δε με χαρακτήρισε σέξι. Κανένα πρόβλημα. Με έχει αποκαλέσει χαριτωμένη, ή ακόμα και «όμορφη», όπως το συνηθίζουν οι άντρες. Μία φορά με αποκάλεσε θεραπευτική. Πρώτη φορά που μου το έλεγε κάποιος. Μου το είπε αμέσως μετά την πρώτη μας ερωτική επαφή.

Το περίμενα ότι θα συνέβαινε –η ερωτική επαφή– αλλά δεν ήταν προγραμματισμένη. Μόλις είχαμε αρχίσει να φιλιόμαστε στον καναπέ μου, μετά το δείπνο. Είχα φτιάξει σούπα. Για επιδόρπιο μοιραζόμασταν ένα μπουκάλι τζιν. Το δίναμε ο ένας στον άλλον, πίνοντας γουλιές από το μπουκάλι, σαν σχολειάρπαιδα που μεθάνε πριν από τον χορό. Αυτή η φορά έμοιαζε πολύ πιο πειστική από τις προηγούμενες που είχαμε φιληθεί. Όταν το μπουκάλι είχε μισοαδειάσει, μεταφερθήκαμε στο κρεβάτι. Εκείνος έβγαλε το μπλουζάκι μου κι εγώ του ξεκούμπωσα το φερμουάρ. Με άφηγε να κάνω ό,τι ήθελα.

Έλεγε διαρκώς «φίλα με, φίλα με». Ακόμα κι όταν σταματούσα μόλις για τρία δευτερόλεπτα. «Φίλα με», ξανά και ξανά. Κατά τ' άλλα ήταν ήσυχος. Τα φώτα ήταν σβηστά και μόλις που άκουγα την ανάσα του.

Δεν τον έβλεπα πολύ καλά.

«Ας χρησιμοποιήσουμε τα χέρια μας» είπε. «Μόνο τα χέρια».

Νόμιζα ότι ετοιμαζόμασταν να κάνουμε σεξ. Δεν ήξερα τι να πω. Το δέχτηκα. Δεν είχα ξανακάνει κάτι τέτοιο. Όταν τελειώσαμε, κατέρρευσε πάνω μου. Μείναμε έτσι για λίγο, με τα μάτια κλειστά, ανασαίνοντας. Κατόπιν γύρισε απ' την άλλη και αναστέναξε.

Δεν ξέρω πόση ώρα πέρασε, όμως κάποια στιγμή ο Τζέικ σηκώθηκε και πήγε στο μπάνιο. Έμεινα ξαπλωμένη, κοιτάζοντάς τον να φεύγει, ακούγοντας τη βρύση να τρέχει. Άκουσα το καζανάκι. Έμεινε εκεί μέσα για λίγο. Κοιτούσα τα δάχτυλα των ποδιών μου και τα κουνούσα.

Τότε σκέφτηκα ότι έπρεπε να του πω για τον Άγνωστο που μου τηλεφωνεί. Αλλά δεν μπορούσα να το κάνω. Ήθελα να το ξεχάσω. Αν του το έλεγα, θα φαινόταν πιο σοβαρό απ' όσο ήθελα. Ήταν η μόνη φορά που έφτασα τόσο κοντά στο να του το πω.

Ξάπλωνα εκεί μόνη, όταν στο μυαλό μου επανήλθε μια ανάμνηση. Όταν ήμουν πολύ μικρή, έξι επτά ετών, ξύπνησα κάποιο βράδυ και είδα έναν άντρα στο παράθυρό μου. Είχε περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που το είχα σκεφτεί. Δε μιλάω συχνά γι' αυτό, ούτε και το σκέφτομαι. Πρόκειται για μια μάλλον θολή, αβέβαιη ανάμνηση. Ωστόσο, τα σημεία που θυμάμαι τα θυμάμαι ξεκάθαρα. Δεν είναι από τις ιστορίες που αφηγούμαι στα πάρτι. Δεν είμαι σίγουρη τι θα σκέφτονταν οι άλλοι. Δεν είμαι σίγουρη τι σκέφτομαι εγώ. Δεν ξέρω γιατί επανήλθε στο μυαλό μου εκείνο το βράδυ.

ΠΩΣ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΥΜΕ ΟΤΙ ΚΑΤΙ είναι απειλητικό; Τι μας δείχνει ότι δεν είναι αθώο; Το ένστικτο πάντοτε επισικιάζει τη λογική. Τα βράδια, όταν ξυπνάω, η ανάμνηση εξακολουθεί να με τρομοκρατεί. Με τρομάζει όλο και πιο πολύ καθώς μεγαλώνω. Κάθε φορά που θυμάμαι το περιστατικό, μοιάζει χειρότερο, ακόμα πιο μοχθηρό.

Ίσως κάθε φορά που το θυμάμαι, το κάνω χειρότερο απ' όσο ήταν. Δεν ξέρω.

Εκείνο το βράδυ ξύπνησα χωρίς λόγο. Δεν ήθελα, ας πούμε, να πάω στην τουαλέτα. Στο δωμάτιό μου επικρατούσε απόλυτη ησυχία. Δεν έκανα ώρα για να συνέλθω. Ξαφνικά βρέθηκα εντελώς ξύπνια. Ήταν ασυνήθιστο για τα δεδομένα μου. Πάντα χρειάζομαι μερικά δευτερόλεπτα, ή και λεπτά, για να συνέλθω. Αυτή τη φορά ξύπνησα σαν να με είχαν κλοτσήσει.

Ήμουν ξαπλωμένη ανάσκελα, γεγονόςς επίσης ασυνήθιστο. Κανονικά κοιμάμαι στο πλάι ή μπρούμυτα. Ήμουν τυλιγμένη με τα σκεπάσματα, σφιχτά, σαν να με είχαν φασκιώσει. Ζεσταινόμουν, ιδρώνω. Το μαξιλάρι μου ήταν βρεγμένο. Η πόρτα ήταν κλειστή και το νυχτερινό φως που άφηνα συνήθως ήταν σβηστό. Το δωμάτιο ήταν σκοτεινό.

Ο ανεμιστήρας στο ταβάνι δούλευε στο φουλ. Περιστρεφόταν γρήγορα, αυτό το θυμάμαι πολύ καλά. Περιστρεφόταν πολύ γρήγορα. Έδειχνε έτοιμος να ξεκολλήσει από το ταβάνι. Ήταν ο μόνος ήχος που άκουγα – το μετρονομικό μοτεράκι του ανεμιστήρα, τα πτερόγια που έσχιζαν τον αέρα.

Το σπίτι δεν ήταν καινούριο και πάντοτε άκουγα κάποιον ήχο – τις σωληνώσεις ή τριξίματα, κάτι τέλος πάντων – όταν ξυπνούσα μέσα στη νύχτα. Ήταν παράξενο που δεν άκουγα κάτι άλλο εκείνη τη στιγμή. Έμεινα εκεί με το αυτί τεντωμένο, σε εγρήγορση, σαστισμένη.

Και τότε τον είδα.

Το δωμάτιό μου βρισκόταν στην πίσω πλευρά του σπιτιού. Το μοναδικό υπνοδωμάτιο στο ισόγειο. Το πα-

ράθυρο ήταν μπροστά μου. Δεν ήταν φαρδύ ή ψηλό. Ο άντρας απλώς στεκόταν εκεί. Απέξω.

Δεν μπορούσα να δω το πρόσωπό του. Ήταν πέρα από το πλαίσιο του παραθύρου. Μπορούσα να δω τον κορμό του, τον μισό. Ταλαντευόταν ελαφρά. Τα χέρια του κουνιόντουσαν, καθώς τα έτριβε κάθε τόσο, σαν να προσπαθούσε να τα ζεστάνει. Το θυμάμαι ολοκάθαρα. Ήταν πολύ ψηλός, πολύ αδύνατος. Η ζώνη του –θυμάμαι τη φθαρμένη μαύρη ζώνη του– ήταν τόσο σφιγμένη, ώστε το κομμάτι που περίσσευε κρεμόταν σαν ουρά μπροστά του. Ήταν ο ψηλότερος άνθρωπος που είχα δει στη ζωή μου.

Για αρκετή ώρα τον παρατηρούσα. Ξάπλωνα ακίνητη. Ταλαντευόταν επιτόπου, μπροστά από το παράθυρό μου, συνεχίζοντας να τρίβει τα χέρια του. Έδειχνε σαν να έκανε διάλειμμα από κάποια χειρωνακτική εργασία.

Όμως, όσο περισσότερο τον παρατηρούσα, τόσο εντεινόταν η αίσθησή μου ότι μπορούσε να με δει, παρόλο που το κεφάλι και τα μάτια του ήταν πάνω από το παράθυρο. Έμοιαζε παράλογο. Αν δεν μπορούσα να δω τα μάτια του, πώς ήταν δυνατόν να με βλέπει; Ήξερα ότι δεν έβλεπα όνειρο. Κι όμως, έμοιαζε με όνειρο. Με παρατηρούσε. Γι' αυτό ήταν εκεί.

Ακουγόταν απαλή μουσική, απέξω, αλλά δεν τη θυμάμαι καθαρά. Μόλις που την άκουγα. Και δεν την πρόσεξα όταν ξύπνησα. Κατέληξα όμως να την ακούω μόλις είδα τον άντρα. Δεν είμαι σίγουρη αν ήταν ηχογραφημένη ή αν κάποιος σιγοτραγουδούσε. Νομίζω ότι πέρασε αρκετή ώρα, πολλά λεπτά, μπορεί και μία ώρα.

Κι έπειτα ο άντρας χαιρέτησε. Δεν το περίμενα. Ειλικρινά, δεν ξέρω αν ήταν χαιρετισμός ή μια κίνηση του χεριού. Ίσως ήταν μια κίνηση που θύμιζε χαιρετισμό.

Ο χαιρετισμός άλλαξε τα πάντα. Δημιούργησε μια αίσθηση μοχθηρή, σαν να υπονοούσε ότι δε θα ήμουν ποτέ εντελώς μόνη, ότι θα βρισκόταν πάντα κι εκείνος εδώ γύρω, ότι θα επέστρεφε. Ξαφνικά ένιωσα να φοβάμαι. Το θέμα είναι ότι η αίσθηση παραμένει εξίσου αληθινή τώρα, όπως και τότε. Η εικόνα είναι εξίσου αληθινή.

Έκλεισα τα μάτια. Ήθελα να φωνάξω αλλά δεν το έκανα. Αποκοιμήθηκα. Όταν άνοιξα τελικά τα μάτια μου, είχε ξημερώσει. Και ο άντρας είχε εξαφανιστεί.

Στη συνέχεια νόμιζα ότι θα επανεμφανιστεί. Ότι θα ερχόταν ξανά να με παρατηρήσει. Αλλά δε συνέβη κάτι τέτοιο. Όχι τουλάχιστον στο παράθυρό μου.

Ωστόσο, πάντα ένιωθα ότι ο άντρας ήταν εκεί. Ο άντρας είναι πάντα εκεί.

ΥΠΗΡΧΑΝ ΦΟΡΕΣ ΠΟΥ ΝΟΜΙΖΑ ότι τον έβλεπα. Περνούσα μπροστά από ένα παράθυρο, συνήθως το βράδυ, και ένας ψηλός άντρας καθόταν με τα πόδια σταυρωμένα έξω από το σπίτι μου, στο παγκάκι. Ήταν ακίνητος και κοιτούσε προς το μέρος μου. Δεν είμαι σίγουρη πώς ένας άντρας που κάθεται σ' ένα παγκάκι μπορεί να είναι μοχθηρός, εκείνος πάντως ήταν.

Ήταν αρκετά μακριά και δυσκολευόμουν να δω το πρόσωπό του ή να καταλάβω με σιγουριά αν με κοιτούσε. Δε μ' άρεσε καθόλου όταν τον έβλεπα. Δε συνέβαι-

νε συχνά. Αλλά δε μ' άρεσε καθόλου. Δε μπορούσα να κάνω κάτι γι' αυτό. Δεν έκανε κάτι κακό. Από την άλλη, δεν έκανε το παραμικρό. Δε διάβαζε. Δε μιλούσε. Απλά καθόταν εκεί. Γιατί ήταν εκεί; Αυτό ήταν μάλλον το χειρότερο. Ίσως όλα αυτά να ήταν γέννημα του μυαλού μου. Τέτοιου είδους αφηρημένες εικασίες μοιάζουν απόλυτα αληθινές.

Παρέμενα ξαπλωμένη ανάσκελα, όπως με είχε αφήσει ο Τζέικ, όταν επέστρεψε από το μπάνιο. Τα σκεπάσματα ήταν ανάκατα. Ένα από τα μαξιλάρια είχε πέσει στο πάτωμα. Έτσι όπως ήταν πεταμένα τα ρούχα μας σε άστατες στοίβες γύρω απ' το κρεβάτι, το δωμάτιο θύμιζε σκηνή εγκλήματος.

Στάθηκε στη βάση του κρεβατιού χωρίς να μιλήσει για ένα αφύσικα μεγάλο διάστημα, όπως μου φάνηκε. Τον είχα δει ξαπλωμένο γυμνό, αλλά ποτέ όρθιο. Έκανα ότι δεν κοίταξα. Το σώμα του ήταν πελιδνό, λεπτό και γεμάτο φλέβες. Βρήκε το εσώρουχό του στο πάτωμα, το φόρεσε και ξάπλωσε ξανά στο κρεβάτι.

«Θέλω να μείνω εδώ απόψε» είπε. «Είναι τόσο ωραία. Δε θέλω να σ' αφήσω».

Για κάποιον λόγο, εκείνη ακριβώς τη στιγμή που γλίστρησε δίπλα μου, με το πόδι του να τρίβεται στο δικό μου, ήθελα να τον κάνω να ζηλέψει. Πρώτη φορά ένιωθα μια τόσο έντονη παρόρμηση. Είχε εμφανιστεί από το πουθενά.

Τον κοίταξα φευγαλέα, έτσι όπως ήταν ξαπλωμένος μπρούμυτα δίπλα μου, με τα μάτια κλειστά. Και οι δυο είχαμε μαλλιά βουτηγμένα στον ιδρώτα. Το πρόσωπό του, όπως και το δικό μου, ήταν αναφοκοκκινισμένο.

«Ήταν τόσο ωραία» είπα, και γαργάλησα τη μέση του με τα ακροδάχτυλά μου. Βόγκηξε επιδοκιμαστικά. «Με τον προηγούμενο φίλο μου... δεν υπήρχε... η πραγματική χημεία είναι σπάνια. Κάποιες σχέσεις είναι μόνο σωματικές, αποκλειστικά σωματικές. Μια ακραία σωματική απελευθέρωση και τίποτ' άλλο. Μπορεί να μη χορταίνει ο ένας τον άλλον, αλλά αυτού του είδους η σχέση δε διαρκεί».

Ακόμα δεν ξέρω γιατί το είπα. Δεν ήταν απολύτως αλήθεια και ποιος ο λόγος να αναφέρω έναν άλλο φίλο εκείνη τη στιγμή; Ο Τζέικ δεν αντέδρασε. Καθόλου. Έμεινε ξαπλωμένος εκεί, γύρισε στο πλάι για να με κοιτάξει και είπε: «Μη σταματάς. Είναι τόσο ωραίο. Μου αρέσει να μ' αγγίζεις. Είσαι τόσο τρυφερή. Είσαι θεραπευτική».

«Κι εμένα μ' αρέσει να σε νιώθω» είπα.

Πέντε λεπτά αργότερα, η αναπνοή του Τζέικ άλλαξε. Είχε αποκοιμηθεί. Ζεσταινόμουν, οπότε δε σκεπάστηκα. Το δωμάτιο ήταν σκοτεινό αλλά τα μάτια μου είχαν συνηθίσει· μπορούσα ακόμα να διακρίνω τα δάχτυλα των ποδιών μου. Άκουσα το τηλέφωνό μου να χτυπάει στην κουζίνα. Ήταν πολύ αργά. Πολύ αργά για να τηλεφωνεί κάποιος. Δε σηκώθηκα για να απαντήσω. Δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Στριφογύριζα ανήσυχη. Χτύπησε άλλες τρεις φορές. Παραμείναμε στο κρεβάτι.

Όταν ξύπνησα το πρωί, πιο αργά απ' το συνηθισμένο, ο Τζέικ είχε φύγει. Ήμουν σκεπασμένη. Είχα πονοκέφαλο και το στόμα μου ήταν στεγνό. Το μπουκάλι του τζιν ήταν στο πάτωμα, άδειο. Φορούσα εσώρουχο κι ένα κοντό τοπ, αλλά δε θυμόμουν πότε τα είχα βάλει.

Έπρεπε να είχα μιλήσει στον Τζέικ για τον Άγνωστο. Τώρα πια το συνειδητοποιώ. Έπρεπε να του είχα πει γι' αυτό όταν ξεκίνησε. Έπρεπε να το είχα πει σε κάποιον. Αλλά δεν το έκανα. Νόμιζα ότι δεν ήταν κάτι σημαντικό, μέχρι που έγινε. Τώρα πια το καταλαβαίνω πολύ καλά.

Την πρώτη φορά που τηλεφώνησε, είχε πάρει λάθος αριθμό. Αυτό μόνο. Τίποτ' άλλο. Τίποτα το ανησυχητικό. Το τηλεφώνημα έγινε το βράδυ της γνωριμίας μου με τον Τζέικ στην παμπ. Οι λάθος κλήσεις δε συμβαίνουν συχνά, αλλά δεν αποτελούν κάτι το ανήκουστο. Το τηλεφώνημα με ξύπνησε από τον βαθύ ύπνο μου. Το μόνο παράξενο στοιχείο ήταν η φωνή του Άγνωστου – τεταμένη χροιά και άτονη, κλιμακωτή εκφορά.

Από την αρχή, από εκείνη την πρώτη βδομάδα με τον Τζέικ, ακόμα και από το πρώτο ραντεβού, πρόσεξα μερικά αλλόκοτα πράγματα σ' αυτόν. Δε μ' αρέσει που προσέχω τέτοια πράγματα. Παρ' όλ' αυτά το κάνω. Ακόμα και τώρα, στο αυτοκίνητο. Προσέχω τη μυρωδιά του. Είναι διακριτική. Όμως, σε αυτό τον κλειστό χώρο, υπάρχει. Δεν είναι άσχημη. Δεν ξέρω πώς να την περιγράψω. Είναι απλά η μυρωδιά του Τζέικ. Μαθαίνουμε ένα σωρό μικρολεπτομέρειες σε σύντομα χρονικά διαστήματα. Έχουν μεσολαβήσει μόλις λίγες βδομάδες, όχι ολόκληρα χρόνια. Προφανώς υπάρχουν πράγματα γι' αυτόν που δεν τα ξέρω. Και υπάρχουν πράγματα για μένα που δεν τα ξέρει. Όπως για τον Άγνωστο.

Ο Άγνωστος ήταν άντρας, όπως διαπίστωσα, τουλάχιστον μεσήλικας, ίσως και πιο μεγάλος, αλλά είχε χαρακτηριστικά θηλυκή φωνή, σχεδόν σαν να επιστράτευε

έναν επίπεδο θηλυπρεπή τονισμό, ή τουλάχιστον σαν να προσπαθούσε να ακούγεται η φωνή του πιο φιλή, πιο λεπτεπίλεπτη απ' ό,τι ήταν. Ήταν δυσάρεστα παραμορφωμένη. Μια φωνή που δεν αναγνώριζα. Δεν ανήκε σε γνωστό μου.

Για ένα μεγάλο διάστημα άκουγα εκείνο το πρώτο μήνυμά του ξανά και ξανά, σε μια προσπάθεια να ανιχνεύσω οτιδήποτε οικείο. Δεν μπόρεσα. Ούτε και τώρα μπορώ.

Σε εκείνο το πρώτο τηλεφώνημα, όταν εξήγησα στον Άγνωστο ότι μάλλον είχε πάρει λάθος αριθμό, είπε «με συγχωρείτε», με τη δύστροπη, θηλυπρεπή φωνή του. Περίμενε μια δυο στιγμές κι έπειτα έκλεισε. Στη συνέχεια ξέχασα το τηλεφώνημα.

Την επόμενη μέρα είδα ότι είχα δύο αναπάντητες κλήσεις. Και οι δύο είχαν γίνει μέσα στη νύχτα, ενώ κοιμόμουν. Έλεγα τη λίστα με τις αναπάντητες και διαπίστωσα ότι ήταν το ίδιο νούμερο με τη λάθος κλήση της προηγούμενης βραδιάς. Κι αυτό ήταν περίεργο. Γιατί να τηλεφωνήσει ξανά; Όμως το πραγματικά αλλόκοτο, και ανεξήγητο –γεγονός που εξακολουθεί να με αναστατώνει–, ήταν ότι οι κλήσεις είχαν γίνει από το δικό μου τηλέφωνο.

Αρχικά δεν το πίστεψα. Παρά λίγο να μην αναγνωρίσω τον αριθμό μου. Το έλεγα δύο φορές. Νόμιζα ότι πρόκειται για λάθος. Αποκλείεται να μην ήταν. Όμως το έλεγα δύο φορές και βεβαιώθηκα ότι κοιτούσα τη λίστα με τις αναπάντητες κλήσεις και όχι κάτι άλλο. Ήταν εκατό τοις εκατό η λίστα με τις αναπάντητες κλήσεις. Κι ήταν εκεί. Ο αριθμός μου.

Πέρασαν τρεις τέσσερις μέρες πριν να αφήσει ο Άγνωστος το πρώτο φωνητικό μήνυμα. Τότε η ιστορία άρχισε να γίνεται πραγματικά μυστήρια. Έχω ακόμα αποθηκευμένο εκείνο το μήνυμα. Τα έχω όλα. Έχει αφήσει εφτά. Δεν ξέρω γιατί τα έχω κρατήσει. Ενδεχομένως επειδή σκέφτομαι ότι ίσως το πω στον Τζέικ.

Χώνω το χέρι στην τσάντα μου, βγάζω το κινητό μου και πληκτρολογώ.

«Ποιον παίρνεις;» ρωτάει ο Τζέικ.

«Τσεκάρω τα μηνύματά μου».

Ακούω το πρώτο αποθηκευμένο μήνυμα. Είναι το πρώτο φωνητικό μήνυμα που άφησε ο Άγνωστος.

Υπάρχει μόνο ένα ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί. Είμαι τρομαγμένος. Νιώθω ελαφρώς τρελαμένος. Δε σκέφτομαι καθαρά. Οι εικασίες είναι σωστές. Νιώθω τον φόβο μου να εντείνεται. Έχει έρθει η ώρα για την απάντηση. Μόνο ένα ερώτημα. Ένα ερώτημα για να απαντηθεί.

Τα μηνύματα δεν είναι επιθετικά ή απειλητικά με τρόπο εμφανή. Ούτε και η φωνή. Έτσι νομίζω. Τώρα δεν είμαι και τόσο σίγουρη. Σίγουρα είναι θλιμμένα. Ο Άγνωστος ακούγεται θλιμμένος, ίσως και λίγο απογοητευμένος. Δεν ξέρω τι σημαίνουν τα λεγόμενά του. Μοιάζουν ακατανόητα, χωρίς να είναι σκέτες ασυναρτησίες. Και είναι πάντοτε τα ίδια. Λέξη προς λέξη.

ΒΑΣΙΚΑ, ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΟΝΟ άλλο ενδιαφέρον που συμβαίνει στη ζωή μου αυτή τη στιγμή. Έχω σχέση με τον Τζέικ και κάποιος άλλος, ένας άλλος άντρας, αφήνει

ασυνήθιστα μηνύματα στον τηλεφωνητή μου. Συνήθως δεν έχω μυστικά.

Μερικές φορές όταν είμαι στο κρεβάτι και κοιμάμαι βαθιά, ξυπνάω και διαπιστώνω ότι έχω μια αναπάντητη κλήση, συνήθως κατά τις 3:00 π.μ. Συνήθως μου τηλεφωνεί μέσα στη νύχτα. Και η κλήση γίνεται πάντοτε από τον αριθμό μου.

Μια φορά τηλεφώνησε την ώρα που με τον Τζέικ βλέπαμε μια ταινία στο κρεβάτι. Όταν εμφανίστηκε ο αριθμός μου, δεν είπα τίποτα αλλά προσποιήθηκα ότι μαसούλαγα και έδωσα το τηλέφωνο στον Τζέικ. Απάντησε και είπε ότι ήταν κάποια ηλικιωμένη που είχε πάρει λάθος αριθμό. Δεν έδειξε να ενδιαφέρεται. Συνεχίσαμε να βλέπουμε την ταινία. Εκείνο το βράδυ δεν κοιμήθηκα πολύ καλά.

Από τότε που ξεκίνησαν οι κλήσεις, βλέπω εφιάλτες, πολύ τρομακτικά όνειρα, ενώ έχω ξυπνήσει δύο φορές μέσα στη νύχτα σχεδόν πανικόβλητη, έχοντας την αίσθηση ότι κάποιος βρίσκεται στο διαμέρισμά μου. Πρώτη φορά μού συμβαίνει κάτι τέτοιο. Πρόκειται για φριχτή αίσθηση. Για ένα δυο δευτερόλεπτα νιώθω ότι κάποιος είναι στο δωμάτιο, στη γωνία, πολύ κοντά, και με παρατηρεί. Είναι υπερβολικά αληθινό και τρομακτικό. Δεν μπορώ να κουνηθώ.

Είμαι μισοκοιμισμένη αλλά μετά από ένα δυο λεπτά συνέρχομαι εντελώς και πηγαίνω στο μπάνιο. Το διαμέρισμά μου είναι πάντα πολύ ήσυχο. Ανοίγω τη βρύση του νιπτήρα, που ακούγεται απίστευτα δυνατά, επειδή επικρατεί τόση ησυχία. Η καρδιά μου σφυροκοπά. Είμαι καταϊδρωμένη και μια φορά αναγκάστηκα ν' αλλά-

ξω πιτζάμες επειδή ήταν πολύ μουσκεμένες. Συνήθως δεν ιδρώνω, όχι τόσο. Ειλικρινά, δεν είναι ωραία αίσθηση. Είναι πολύ αργά για να μιλήσω στον Τζέικ για οτιδήποτε απ' όλα αυτά. Απλώς νιώθω λίγο πιο νευρική από το συνηθισμένο.

ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ, ΕΝΩ ΚΟΙΜΟΜΟΥΝ, ο Άγνωστος τηλεφώνησε δώδεκα φορές. Εκείνο το βράδυ δεν άφησε μήνυμα. Όμως υπήρξαν δώδεκα αναπάντητες κλήσεις. Όλες από τον αριθμό μου.

Μετά απ' αυτό οι περισσότεροι θα έκαναν κάτι για το ζήτημα, όμως εγώ δεν έκανα. Τι θα μπορούσα να κάνω; Δε γινόταν να τηλεφωνήσω στην αστυνομία. Ποτέ δε με απείλησε, ούτε είπε κάτι βίαιο ή επικίνδυνο. Αυτό ακριβώς μου φαίνεται τόσο αλλόκοτο, ότι δε θέλει να μιλήσει. Ή, μάλλον, θέλει μόνο να μιλήσει. Δε θέλει να κουβεντιάσει. Όποτε δοκιμάζω να απαντήσω σε κάποια από τις κλήσεις του, το κλείνει. Προτιμά να αφήνει το μυστηριώδες μήνυμά του.

Ο Τζέικ δεν προσέχει. Οδηγεί, οπότε ακούω ξανά το μήνυμα.

Υπάρχει μόνο ένα ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί. Είμαι τρομαγμένος. Νιώθω ελαφρώς τρελαμένος. Δε σκέφτομαι καθαρά. Οι εικασίες είναι σωστές. Νιώθω τον φόβο μου να εντείνεται. Έχει έρθει η ώρα για την απάντηση. Μόνο ένα ερώτημα. Ένα ερώτημα για να απαντηθεί.

Το έχω ακούσει πολλές φορές. Ξανά και ξανά.

Κάποια στιγμή, ξαφνικά, η κατάσταση ξέφυγε. Ήταν το ίδιο μήνυμα όπως πάντα, λέξη προς λέξη, όμως αυτή

τη φορά υπήρχε κάτι καινούριο στο τέλος. Το τελευταίο μήνυμα που έλαβα άλλαξε τα πράγματα. Ήταν το χειρότερο. Πραγματικά ανατριχιαστικό. Εκείνο το βράδυ δεν μπόρεσα να κοιμηθώ καθόλου. Ένιωθα τρομαγμένη και ηλίθια που δεν είχα βάλει νωρίτερα ένα τέλος στις κλήσεις. Ένιωθα ηλίθια που δεν είχα μιλήσει στον Τζέικ. Είναι κάτι που εξακολουθεί να με αναστατώνει.

Υπάρχει μόνο ένα ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί. Είμαι τρομαγμένος. Νιώθω ελαφρώς τρελαμένος. Δε σκέφτομαι καθαρά. Οι εικασίες είναι σωστές. Νιώθω τον φόβο μου να εντείνεται. Έχει έρθει η ώρα για την απάντηση. Μόνο ένα ερώτημα. Ένα ερώτημα για να απαντηθεί.

Και μετά...

Τώρα θα πω κάτι που θα σ' αναστατώσει: ξέρω πώς είσαι εμφανισιακά. Ξέρω τα πόδια και τα χέρια και το δέρμα σου. Ξέρω το κεφάλι και τα μαλλιά και την καρδιά σου. Δεν πρέπει να τρώς τα νύχια σου.

Αποφάσισα ότι έπρεπε οπωσδήποτε να απαντήσω την επόμενη φορά που θα τηλεφωνούσε. Έπρεπε να του πω να σταματήσει. Ακόμα κι αν δεν αντιδρούσε, μπορούσα τουλάχιστον να του το πω. Ίσως και να αρκούσε.

Το τηλέφωνο χτύπησε.

«Γιατί μου τηλεφωνείς; Πού βρήκες τον αριθμό μου; Δε γίνεται να το συνεχίσεις» είπα. Ήμουν εξοργισμένη και φοβισμένη. Τώρα πια δεν έμοιαζε τυχαίο. Δεν έμοιαζε να είχε σχηματίσει έναν αριθμό που έβγαλε απ' το μυαλό του. Δε θα σταματούσε. Δε θα με άφηνε ήσυχη, αφού κάτι ήθελε. Τι ήθελε από μένα; Γιατί από μένα;

«Δικό σου είναι το θέμα. Εγώ δεν μπορώ να σε βοηθήσω!»

Ούρλιαζα.

«Μα εσύ μου τηλεφώνησες» είπε.

«Τι;»

Έκλεισα και παράτησα το κινητό μου. Το στήθος μου ανεβοκατέβαινε.

Ξέρω ότι είναι χαζομάρα, αλλά τρώω τα νύχια μου από την πέμπτη δημοτικού.